

DUŠKO ANTUNOVIĆ

(24. veljače 1947., Korčula - 16. veljače 2012., Zagreb)

Kreator trofeja i povijesti

Tekst: DEAN BAUER

Stvarao je doslovno vaterpolsku povijest. I na Korčuli, i u Sloveniji, i u Mladosti i u Partizanu. Naravno, u povijesti je hrvatskog vaterpola i po tome što je bio prvi izbornik naših Barakuda

Zamislite dva najtrofejnija kluba nekog športa u Europi, zapravo i na svijetu. Jedina dva koja u tom športu imaju po čak 7 naslova prvaka Europe. I sad zamislite čovjeka koji je od tih ukupno 14 trofeja, ostvario 5. Više od trećine! U dva najbolja kluba na svijetu!

Malo se ljudi u svijetu športa može pohvaliti da je još za života postalo legendom u ne jednom, već u čak dva najbolja kluba. To je gotovo pa i jedinstveni svjetski primjer kojeg je svojom igrom, trenerskim radom, svojim životom «potpisao» Duško Antunović. Nije ni to sve.

Malo se trenera u svijetu vaterpola može pohvaliti da su osvajali trofeje s više od dva kluba. On je to učinio sa četiri, od čega je s tri osvajao europske pokale. U svojoj prvoj trenerskoj godini osvojio je dva, što možda i nije toliko raritetno, ako se ne spomene kako je ta prva trenerska godina bila u jednom tradicijski velikom, ali financijski, logistički, pa i gradom iz kojeg je dolazio - malim klubom..

S Antunovićem na klupi, KPK je 1978. osvojio tadašnji Kup pobjednika kupova Europe, a Korčula je zavrijedila počasno mjesto u povijesti europskog športa - Korčula je naime do današnjeg dana ostala grad s najmanje stanovnika koji je imao osvajača nekog kon-

tinentalnog natjecanja u momčadskom, olimpijskom športu. Takva je bila njegova prva trenerska sezona. Posljednji pak trenerski trofej ostvaren je opet u sličnim «povijesnim» okolnostima: godine 1996. osvojio je Slovenski vaterpolski kup. No, ne na klupi Triglava iz Kranja. Niti na onoj Kopra. I sada se pitate, pa zar u Sloveniji postoji još koji klub? Da, te '96. je u slovensku klupsku silu prometnut VK Ljubljana. Na klupi opet on, Dule.

Stvarao je doslovno povijest. I na Korčuli, i u Sloveniji, i u Mladosti, i u Partizanu. Naravno, u povijesti je hrvatskog vaterpola i po još nečemu. On je prvi izbornik naših Barakuda, prvi hrvatski vaterpolski izbornik. On je vodio prvu utakmicu Hrvatske, u subotu, 28. prosinca 1991. (Hrvatska - Stranci 17:14). On je osvojio prvu seniorsku reprezentativnu medalju hrvatskog vaterpola (srebro na Mediteranskim igrama u Canetu 1993.).

Jedan od rijetkih ljudi koji je bio podjednako uspješan kao igrač i kasnije trener. Veselog duha, britkog jezika, živio je život punim plućima. Uzimao od njega sve, ali i s kamatama vraćao. Bio je jedan od posljednjih vaterpolskih romantika. Bez njega bi ovaj šport bio bitno siromašniji, a sada kada ga više fizički nema, uviđamo još zornije koliko nas je obogatio.

Igrački klupski trofeji: 3 naslova prvaka Europe (1971, 1975. i 1976.), 7 naslova prvaka Jugoslavije, 3 Kupa Jugoslavije, 3 zimska prvenstva Jugoslavije (sve s Partizanom)

Igrački reprezentativni trofeji: 2 brončane medalje na EP (Barcelona 1970. i Beč 1974.), zlatna medalja na Mediteranskim igrama (Izmir 1971.)

Trenerski klupski trofeji: Kup Jugoslavije i Kup kupova Europe (1978. KPK Korčula), prvak Europe (1989. i 1990. Mladost), Europski Superkup (1989. Mladost), Mediteranski kup (1991. Mladost), Prvak Jugoslavije (1987. i 1988. Partizan, 1989. i 1990. Mladost), Kup Jugoslavije (1988. Partizan i 1989. Mladost), Kup Slovenije (1996. Ljubljana)

Trenerski reprezentativni trofeji: srebro s Hrvatskom na Mediteranskim igrama (Canet 1993.)

Dobitnik Nagrade za životno djelo Hrvatskog olimpijskog odbora 2012.